

POMPIMESE.HU

KARÁCSONYFADÍSZEK FÉNYE

Írta: Sáfrány Péter

Az öreg tűzör kíváncsian emelte föl a cipődoboz fedelét. Ámulva suttozta:

- A karácsonyfadíszek, itt az üvegmadár, angyalhaj a farktolla!

Mutatta volna most is büszkén édesanyjának, de ő messze volt régen, így azután csak a Jóistennel diskurálhatott mostanában. Nem panaszkodhatta el anyjának a nyakába hullott tüzet, izzó vasport, égető szúrást. Magában motyogott, derűsbús dallamokat dörmögött csodás csomagokról.

Halkabba fogta, nem akarta felébreszteni az alvó díszeket, az álmodó ékességeket: a csonkabonka madarat, a hóembert, a csengőt, a kéményseprőt, a szarvast és a Mikulást. Nem beszélve az égbe törő csúcsdíszről, aki most a hátán fekvé aludt, ékesen behorpasztott hassal. Békésen szundikáltak a szalagokon, papírláncokon, serpentineken ezek a jámboran csillogó teremtmények, álomba merülten várták a legnagyobb születésnapot, megfordított világban, akár a holtak. Alattuk aludtak a szívek, a csillagok és gömbök, legalul a keményebb szívű gyertyák és rozsdás csillagszórók papírzacskó hálósákban megbújva, akárcsak Isten kertjének egyik virágágyásában, a feltámadásra várva.

- De régen volt az a karácsony, több mint fél évszázad telt el azóta!

Akkor este a földízített fenyőről a fiú nyakába esett egy szikrázó csillagszóró és az ezüstös üvegmadár. Hogy sivalkodott, égette a nyakát az izzó drót, szúrta a tarkóját a madárka angyalhajfarka, szúrósan viszkedett a kipotyogott hajszálvékony üvegtoll. Semmi se ahhoz képest a borbélytól hazafelé út.

A friss fenyő még csupa élet volt, életnedvekkal, erdei illatokkal teli. A vályogházban nem száradt ki könnyen a karácsonyfa, nem lobbanhatott lángra a csillagszórótól és a gyertyalángtól. Nem kaphatott bele a szikrázó csillagszóró sem a függönybe, édesapa vigyázott a kellő távolságra, ez az ő reszortja maradt örökre.

Közben az árván maradt hóember hívogatta, szolongatta a madarat, nem akarta magányosan megünnepelni a csodát. Az üvegmadár boldogan visszaröppent a helyére, levegősebbre igazgatta megritkult farktollazatát, úgy fordult, hogy ne lássék a csorbasága. Merthogy hátul kicsúszott némi angyalhaj, a balesettől kitört egy picike üvegdarab a farkából, de hát ez ma keveset számított.

A Mikulás és a szarvas a szánnal a vattahavon pihent, a kéményseprő a kialvó gyertyák füstjét figyelte, örködött, vigyázta a házat.

A fiú közben kibontotta a színes dobozokat, türelmetlenül oldotta szét a szalagokat, sietve szakította föl a leragasztott ünnepi papírokat, égette a kíváncsiság a papírhalom közepén, a nyakából elszállt a fájdalom. Előbukkantak a régóta áhított ajándékok, tágra nyílt szemmel nézett, arca isteni fényben fürdött, óráig rakosgatta az építőköckét, nyomogatta egymásba a síneket, hason fekvé bámulta a vonatokat. A csúcsdísz mindhiába kiáltott föl a vacsoracsillaghoz.

Eközben néhány árva dísz a sötétbe zárva szomorkodott, hiába kopogtatta belülről a papírfogság falát, nem ékesíthette a fenyőt a törött gömb, a csorba csillag, és a görbe gyertya. A díszekből kicsúszott drótkampók, és az akasztók kimaradt kötege hiába kaparászott, rugózott.

A kőkeményre száradt kettétört szaloncukor sem illegethette barackszínű hasát a fényben, csak a leégett vén csillagszóróval társaloghatott régmúlt szép időkről a sötétben, az összegyűrt, büszkeségében megalázott ezüstpapír mellől. Pedig micsoda selyempapírbéléssel ékeskedett ő hajdanán!

Hát a félre lökött, sarokba szorított csipeszes gyertyatartó miért sírdogált? Ő nagyon elfáradt, elerőtlenedett, a sok munkától és ünneptől meggyengült a szorítása. Nem tudta megtartani a csavaros karácsonyi gyertyát, a lábából elillant a rugóerő, mindig lefordult a hajladozó ágról, további szolgálatra veszélyesnek ítélték. Örökös fogságba zártan várakozott a sok kiszolgált dísz az éjben, reményvesztetten várták - ha várták még egyáltalán - a szabadulást, a Fényt.

Mire olvadni kezdett, de még a csikorgó fagyok beállta előtt, a díszek - a fiatalok és az öregek együtt - újból álomba szenderültek, a piros szív megint lassabban lüktetett, az elcsendesedett csengő mellé fektették, ékest ékessel, éket ékkel. Csonkabonkát a hibásakkal.

Elhallgatott minden, besötétedett, az eget eltakarta a doboz fedele. A pompázó fenyő elárvultan, megkopasztva búslakodott az orgonabokor alján, az udvar sarkában. Kihajították a gyökértelent. Ő nem kerülhetett magas polcra. Cérnák és drótok fityegtek törött ágain. Neki csak egy ünnep adatott, a polcon tárolt tollas díszek még reménykedve várhattak a csengettyű szavára és a gyermekek fénylő tekintetére.

(A tűzór meseműhelyéből)